

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 listopada 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — X przeciwko Minister van Financiën

(Sprawa C-302/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 43 WE — Pojazdy samochodowe — Użytkowanie na terytorium jednego z państw członkowskich silnikowego pojazdu osobowego zarejestrowanego w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim z tytułu rozpoczęcia jego użytkowania na krajowych drogach publicznych, a także w drugim państwie członkowskim z tytułu jego rejestracji — Pojazd użytkowany przez danego obywatela zarówno do celów prywatnych, jak i na potrzeby przejazdów z państwa członkowskiego pochodzenia do miejsca pracy położonego w pierwszym państwie członkowskim)

(2014/C 39/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Minister van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 21, 45, 49 i 56 TFUE — Uregulowanie krajowe nakładające podatek rejestracyjny z tytułu rozpoczęcia użytkowania pojazdu na krajowych drogach publicznych — Podatek należny od osoby zamieszkałej w dwóch państwach członkowskich, w tym w zainteresowanym państwie członkowskim, i użytkującej tam stale swój pojazd — Pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim — Wykonywanie kompetencji podatkowych przez dwa państwa członkowskie

Sentencja

Artykuł 43 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które opodatkowuje rozpoczęcie użytkowania na krajowych drogach publicznych zarejestrowanego pojazdu samochodowego, który został już opodatkowany z tytułu jego rejestracji w innym państwie członkowskim, jeżeli pojazd ten jest zasadniczo przeznaczony do rzeczywistego stałego użytku w tych dwóch państwach członkowskich albo jest rzeczywiście użytkowany w ten sposób, o ile podatek ten nie ma charakteru dyskryminującego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 listopada 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, Komisji Europejskiej

(Sprawa C-348/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające przyjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Środki skierowane wobec irańskiego przemysłu naftowo-gazowego — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek umotywowania zasadności środka)

(2014/C 39/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinavičiute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (przedstawiciele: F. Esclatine i S. Perrotet, avocats), Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i E. Cujo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10 Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, w którym Sąd stwierdził nieważność, w zakresie, w jakim dotyczą one Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25), decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 281, s. 81), rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1) — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Wykaz osób, podmiotów i jednostek, których dotyczy zamrożenie środków finansowych — Naruszenie prawa — Dopuszczalność — Posiadanie przez dany podmiot charakteru organizacji rządowej — Możliwość powołania się przez taką organizację na ochronę praw podstawowych — Ciężar dowodu

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10 Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie zostaje uchylony.

2) Skarga Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran o stwierdzenie nieważności zostaje oddalona.

- 3) Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 listopada 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — Dixons Retail plc przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-494/12) (¹)

(Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek od wartości dodanej — Dostawa towarów — Pojęcie — Oszukańcze użycie karty bankowej)

(2014/C 39/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dixons Retail plc

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Wykładnia art. 14 ust. 1 i art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Pojęcie „dostawa towarów” — Dostawa w wyniku zakupu dokonanego poprzez nieuprawnione i oszukańcze posłużenie się kartą kredytową

Sentencja

Artykuły 2 pkt 1, art. 5 ust. 1 i art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, a także art. 2 ust. 1 lit. a), art. 14 ust. 1 i art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinny być interpretowane w ten sposób, że w okoliczno-

ściach takich jak okoliczności sprawy głównej fizyczne wydanie towarów nabywcy, który w oszukańczy sposób posługuje się kartą bankową jako środkiem płatniczym, stanowi „dostawę towarów” w rozumieniu rzeczonych art. 2 pkt 1, art. 5 ust. 1, art. 2 ust. 1 lit. a) i art. 14 ust. 1 oraz że w ramach takiego wydania zapłata dokonana przez osobę trzecią na podstawie umowy zawartej przez tę osobę z dostawcą tych towarów, na podstawie której zobowiązuje się ona do zapłaty temu dostawcy za towary sprzedane przez niego nabywcom posługującym się taką kartą jako środkiem płatniczym, stanowi „świadczenie wzajemne” w rozumieniu rzeczonych art. 11 część A ust. 1 lit. a) i art. 73.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 21 listopada 2013 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Fiscale eenheid X NV cs

(Sprawa C-595/13)

(2014/C 39/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: Fiscale eenheid X NV cs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy (VAT) (¹) należy interpretować w ten sposób, że spółkę utworzoną przez więcej niż jednego inwestora wyłącznie w celu zainwestowania zgromadzonego majątku w nieruchomości należy uznać za specjalny fundusz inwestycyjny w rozumieniu tego przepisu?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy (VAT) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zarządzanie” należy rozumieć jako obejmujące również powierzona przez spółkę osobie trzeciej faktyczną eksploatację nieruchomości należących do spółki?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)